

אכתקוסי פרותי

(1167/33) שאבדה לו נערה. הנה תשובה
בשבילך:
ביום 11.11.59 אמנם ירדתי באוטובוס
ובירה, כפי שציננת, אך עליך היה לציין
בתיאור מדויק יותר, אני לבשת חולצת
"ד", מצמר שחור, הייתי בחצאית צרפת
נכון, ועם משקפיים משם. עליך רק לציין אם
הייתי עם שיער קצת בהיר, איזה צבע נער
לייז? האם היה עורי שחום או בהיר וכו'.
אני מצפה לתשובה.
הכל טוב ויפה, אך היא נמנעה מלמסור
את כתובתה, אל תתיאש, איש צעיר, אני
אשור לך.

עוד מיכרז

הנה עוד מכתב מאותו סוג של תריסר
בשילונג, מבטיח לי (1162/5). "עוד מיכרז
רגיל".

"לא אתחיל כפי שזה קורה אצלך, למשל:
קרני השמש האחרונים נעלמים מאחורי ה-
רכס, או הגשם יורד. טיפות המים זולגות
מזכוכית החלון, ואני יושב כאן לבדי, או
איזה שיר וכו' וכו'.
"לא איכפת לי אם תדפיסי את המכתב
כולו, אלא רק קצת. אם תרצי, אכתוב לך
הפעם אתחיל ישר לעניין: כן, אני בן 25.
גובהי 170 ס"מ. שיער ועיניים עממיות ב-
החלט — חומות. ממוצא סיכנוני, אם זה
מעניין את מישהי. לא אקדמי וגם לא בוגר
תיכון, ומסתפק מאונס ב-10 שנות לימוד,
אשר גם אותן גמרתי בחו"ל.
"אם אני יפה? זו שאלה של טעם. אצל
אמך אתה יפה, אצל חברתך אתה נחמד,
ואצל אשתך אתה גם נחמד לפעמים. מה
אני אוהב? הרבה דברים ובינן היתר: מוסיקה,
ריקודים, ספרים, סרט טוב, תיאטרון, בנות
נחמדות, וגם לשיר ולצחוק כשיש סיבה
לכך.
את הצבא גמרתי לפני כ-4 שנים, ומאו
עברו עלי גלגולים רבים. הייתי בחברות
שונות, היו לי כבר בתקופה זו ידידות,
או יותר מזה, רבות ונחמדות, אשר אחרי
אחת מהן מגלדי פצע קטן אישם עמוק
בלב, ולפתע נשארת, כמו אותו שחקן
רולטה, ללא כלום. לא חברה ולא ידידה
ולא אפשרות להתחבר לאינו חברה שהיא.
במקום מגורי (כפר חסידים), חיי החברה
שלי עלובים למדי, והחברה מורכבת מכמה
סליפוסים ריקניים, שאינני יכול להסתגל
אליהם ולכן משעמם לי לפעמים מאד מאוד.
... כן, כדאי כמו שניחשת. אני רוצה
להתכתב עם נערה שלא תהיה מתחת לגיל
17 ולא מעל ל-17 "עשרים וכמה". כמובן חמויה,
אבל שלא תחוש על עצמה יותר מאשר
הינה באמת, ולא סנובית. לא חשוב אם היא
תלמידה, או חיילת או סמינרסטית. לא
חשוב היכן היא גרה, אם כי רצוי מסביבות
הצפון".

הנה עוד מכתב מאותו סוג של תריסר
בשילונג, מבטיח לי (1162/5). "עוד מיכרז
רגיל".

"לא איכפת לי אם תדפיסי את המכתב
כולו, אלא רק קצת. אם תרצי, אכתוב לך
הפעם אתחיל ישר לעניין: כן, אני בן 25.
גובהי 170 ס"מ. שיער ועיניים עממיות ב-
החלט — חומות. ממוצא סיכנוני, אם זה
מעניין את מישהי. לא אקדמי וגם לא בוגר
תיכון, ומסתפק מאונס ב-10 שנות לימוד,
אשר גם אותן גמרתי בחו"ל.
"אם אני יפה? זו שאלה של טעם. אצל
אמך אתה יפה, אצל חברתך אתה נחמד,
ואצל אשתך אתה גם נחמד לפעמים. מה
אני אוהב? הרבה דברים ובינן היתר: מוסיקה,
ריקודים, ספרים, סרט טוב, תיאטרון, בנות
נחמדות, וגם לשיר ולצחוק כשיש סיבה
לכך.
את הצבא גמרתי לפני כ-4 שנים, ומאו
עברו עלי גלגולים רבים. הייתי בחברות
שונות, היו לי כבר בתקופה זו ידידות,
או יותר מזה, רבות ונחמדות, אשר אחרי
אחת מהן מגלדי פצע קטן אישם עמוק
בלב, ולפתע נשארת, כמו אותו שחקן
רולטה, ללא כלום. לא חברה ולא ידידה
ולא אפשרות להתחבר לאינו חברה שהיא.
במקום מגורי (כפר חסידים), חיי החברה
שלי עלובים למדי, והחברה מורכבת מכמה
סליפוסים ריקניים, שאינני יכול להסתגל
אליהם ולכן משעמם לי לפעמים מאד מאוד.
... כן, כדאי כמו שניחשת. אני רוצה
להתכתב עם נערה שלא תהיה מתחת לגיל
17 ולא מעל ל-17 "עשרים וכמה". כמובן חמויה,
אבל שלא תחוש על עצמה יותר מאשר
הינה באמת, ולא סנובית. לא חשוב אם היא
תלמידה, או חיילת או סמינרסטית. לא
חשוב היכן היא גרה, אם כי רצוי מסביבות
הצפון".

פס על הטוב

לא. היא באמת לא כמו כולך (1162/6).
כל אלה שרוצות להתכתב עם כאלה שיהיו
יפים ונחמדים ובעלי מכוניות, היא לא כזאת.
היא מחפשת טוב-לב, פקחות, הבנה וכנות.
"היש", היא שואלת בפאתוס, "מי שיציע את
אלו?"

היא רוצה לקחת שרירותיה אינן מופי
רוות. היא מבקשת תמונה במכתב הראשון,
אבל לא משום שאיכפת לה איך נראה ה-
איש. לא. היא פשוט סבורה כי "מראה
ומבט ומבט פניו של אדם, מעיד עליו, אופיו
כאלו מצטייר עליו". היא נערה רגילה
מאד, היא אומרת, בת 21. והאני מאמין שלה
הוא, "עדיין לא פס הטוב מן העולם, ועל כן
אני ממשיכה בחיפושי אחר אותו טוב ר-
אנושי, בכל דרך שהיא".

הבדיחה האחרונה על מארי-שאנסאלי: "את
יודעת שר, גילחתי את פרוות המינק שלי.
היא נראית עכשיו כמו מעיל זמש".

טיפוס מודנכרז

הוא רק רוצה לומר לך שהוא טיפוס מ-
לנכולי (1162/7). את מוכנה יופי, כי הוא
אומר שלא חשוב הגיל או כל דבר, "פשוט

לאחר היכרות אהה, אדע אם זו היא או אם
אין זו היא?
זו את?

לא איכפת לו

הוא לא אוהב לדבר על עצמו. (1162/8).
מוכן רק לומר שהוא בן 24, מבלה את רוב
זמנו בתליאביב, ורוצה להתכתב עם נערה
כבת עשרים. לא איכפת לו אם היא יפה
מאד.

מחפשת פראייר

יש לה (1162/9) כתביד כל כך גורא
מסודר. כל כך זעיר וצפוף ונקי. ואני
בטוחה שהיא ילדה טובה ולא מרגיזה את
אמא, ולא שונאת קרומ של חלב. האם באמת
אתה אוהב אותן כאלה?
"שמי כשמך רותי, שם נפוץ ביותר במ-
דינתנו הצעירה...
"לכתוב או לא לכתוב? אם אכתוב מה
יחשבו עלי הקוראים? יחשבו בטח שאני
איוו סתם אחת שמחפשת פראייר. אבל לא,
חבריא. טעיתם אם חשבתם כך. אינני סובלת

נערת השבוע

גאולה חרפוף, היא נערת השבוע בשיטת
עשי זאת בעצמך. היא פשוט שלחה את
תמונתה ואמרה מה שיש לה לומר:—
"הני נערה מערה התימנית. בת הבכורה
למשפחה של 9 נפשות. נולדתי בתליאביב
2.12.42.
"בשנת 1956 גמרת בית ספר עממי ב-
ציניס הכיטיובים. בשנת 1957 קהלתית מש-
רה במשרד כנף, הודח הלוי 55, תליאביב.
ונובת במשרד הנידל כפקידה ראשית עד
היום.
בערבים גמרתי תיכון עירוני בהצטיינות.
בשנת 1958 נכנסתי לחוג הדרמתי שלעיד
התיאטרון אהל וקובילתי תפקיד.
האובי שלי: קריאה ספרי רומניים והיט
טוריה, ספורט ולימוד שפות. יש לי בסחון
עצמי מלא בהופעות פניי קהל.
לאחר שבחנו אותי מכל הבחינות קיבלו
אותי כסעומדת רצינית לקבלת תפקיד ב-
הטרסת הסרט הידוע קילומטר 95.
את באמת חבובה, אבל אמר לי מותק,
האם את בטוחה שגמרת את עממי עירוני
בהצטיינות? כן, אז תגיני לי משהו: מי היה
המורה לכתוב שילך?

מחוסר חברה, אלא מחוסר חברה מתאימה.
ואולי אתם תוכלו לעזור לי?
"הייתי רוצה להכיר מישהו שיסבחה את
לבי. לא במראהו החיצוני, (למרות שלמען
ההתאמה רצוי שיהיה גבוה) אלא בתכונותיו
ובדיעותיו. אני אוהבת לעשות חיים ותמיד
לשמחה. אין צורך בחספה או במכונית ח-
דישה. אני רוצה להכיר אדם בעל תכונות
דומות לשלי. את גיל הטפסעשרה עברתי
כבר לפני למעלה משנה ונשאר לכם רק
לעשות את החשבון בת כמה אני וכמובן...
לכתוב".

אני מוכנה להישבע שהיא עוד כתבה את
זה קודם על טיפוס והעתיקה את זה לנקי.

מרבח בינה ודעת

אולי בכל זאת נאמין (1162/10) הטוען
שהוא סטודנט נחמד בן 20, מביט על העולם
בעיניים עליונות מגובה של 180 ס"מ. הוא
סטודנט בטכניון, אם זה משנה לכן. ידידי
אומרים לו שיש לו כל התכונות כדי ל-
הצלחה בקרב המין היפה, דבר שלא הפריע
לו לא למצוא אחת "שתהיה רצויה לי ואני
לה".
הוא מקדיש זמן רב לספורט והאונה ל-
מוסיקה רצינית ומבדרת. הוא מאלה ה-
הולכים לסרטים "היכולים ללמד אותי
משהו". כמובן הוא "מגלה עניין בכל נושא
המרבח בינה ומלמד דעת". הוא רוצה להת-
כתב עם תליאביבית. דחוקא.
את מוכנה? אבל עלי להזהיר אותך: תהיי
מוכרחה לקרוא או לשמוע כמה שהחיים
בטכניון הם קשים, וכמה הרבה עבודה יש,
ואיך שהפרופסורים רוככים וכולי וכולי.

המנטליות של נערות ימינו

מוכרח להשתף אתכם במכתב שהועבר
אלי עלידי בחור בשם בנימין שוהם, שמצא
אותו ליד סמינר לוינסקי, בצירוף ההערה:
"מה דעתכם על התוכן ועל המנטליות של
נערות ימינו?"
כדי לא להיות גועלית לגמרי, אשנה רק
את השמות.
"לנורית הנחמדה, כמרים.
"נורית היקרה.
"כפי שחטרונך היום בבית-הספר מעיד
אני מבינה שאת חולה. ולכן חשבתי ש-
אשאל לך החלמה מהירה במישלוח אולי
תבראי באמת ותשובי מהר לבית-הספר. אני
חושבת שאם אכתוב לך שאני כותבת לך
בשיעור את בודאי תביני שהשיעור המעניין
ביותר — ממש שיעור מתח אני כותבת לך
שיעור גיאוגרפיה.
חנה עברה למקום שלך, כך שהיא מצ-
חיקה אותי כל הזמן. אנחנו צוחקים על
ראשי התיבות שרקומות על חולצת המורה
כנראה שאם ישכה את שמו יוכל להביט
ולהיזכר או פשוט מאד "פרופסור מפוזר"
אם יאבד את חולצתו שיעור למי שייכת
ולמי יש להחזיר. צוחקים על הכתפיות של
המורה. כי הרי המורה לובש מכנסיים עם
כתפיות. תינוק בגן.
"היתה הקדמה נהדרת לשיעור. הכיתה
החליטה שהיום אין חשק ללמוד גיאוגרפיה
כך יצאנו והסתדרנו בוגות לפני הכיתה
ואמרנו למורה שהמורה הבטיח שילך היום
לשפת-הים. אך כשהמורה בא זה לא היה כל
כך פשוט כפי שאנחנו סברנו והוא אמר
שהיום אי אפשר ללכת ושנחנו צריכים
להיכנס לכיתה וללמוד. או עברה התמרמרות
בכיתה ולא רצו ללמוד אמרו שלא הבאנו
מחברות ולא התכוננו לשיעור או הוא
אמר שלא איכפת לו בזה שעבר בשתיקה על
כל הערות והתחיל להעביר את השיעור.
"שיעור חלמוד חנה ורותי נעדרו מ-
השיעור. הסתלקו. בקיצור היום זה יום לא
ותלמוד. חזו משיעור תנ"ך שזה כרגיל
מעניין וכל הילדים שקטים ואפילו אם לא
רוצים להקשיב זה נקלט לראש מבלי שרצה.
"שיעור פסיקה היה גם לא רע אבל
משעמם קצת אומרים שהיו רק ארבע שעות
היום. אני לא יודעת אם זה נכון או זה
סתם הפלטה של אחד הילדים שאומר שהיום
לא יהיה שיתת כיתה. הלואי. אז נלך יותר
מוקדם הביתה. ולאחר כל סקירות שיעורי
היום אחזור לשיעור גיאוגרפיה. כרגיל כל
אחד עושה מה שהוא רוצה משחק סורג
מסתרק שלח מכתבים קורא מתחת לשולחן,
מספר בדיחות כמה ששולה צועדת עד ל-
יכבד או עליוה.
ועתה לאחר שכבר סיפרתי לך מאט וב-
ודאי רינה תשלים את מה שאני לא סופרת.
אסיים משום שבוזה הרגע צלצל הפעמון
הגואל.

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

הגברברים

(המשך מעמוד 9)
מקומות. הוונות נמצאים עדיין בשלב מוק-
דם מאד של מיזמוז: הבגדים מסודרים, וה-
לחישות המתמידות מעידות כי האחסים נמצ-
אים עדיין על רמה אינטלקטואלית-עיונית.
"רי, מסיק לי" קורא קול של נערה,
"בואו נספוד!" והיא מדליקה את האור.
דודו נכנס לחדר, ובידו קערה מהבילה.
"נקניקיות חמות!" הוא קורא. החברה מת-
נפלים על האוכל. סנדביצים של נקניקיה
בחצי פיתה. הם כבר מכירים את הפרוצדור-
רה. זהו הכיבוד האחרון לפני סיום המסיבה.
עוזר להתגבר על האלכוהול. בעוד חצי-שעה
יחזרו הריוו של דודו מן הקולנוע.
"מה עושים בשבת?" שואל מישהו. "בואו
כולנו נצא לטיול", מציעה פרגית בת 15-16.
בתימיות חשתי על טיול רגלי בריא, או
אפילו באופניים, עד הצלילה או נתניה. יעני
תי. הגברברים אינם הולכים, כשהם יכולים
לנסוע. וכל הממהר, הרי זה משובת.
"אם לא ירד גשם, אקח אותך בוסספה".
קובע אחר. "אני אבוא עם שמעון", מודיע
שני המצב קצת ביש. בכל החבורה של 16
חברה אין אלא ארבעה סטנועים. "נשכור
שני גיפים", מציע יורם. הוא כבר בן 17
ויש לו רשיון-נהיגה. הוא מוכן לשכור על
שמו את שני הגיפים, ולתת לאחד החברה,
שאין לו רשיון, לנהוג באחד מהם.
"איפה לשכור?" משטע אותו גברבר גיני
גי, מסורק למשעי, "נסחוב סנדר וחלס".
הבנות מביטות בו בהערצה. הן כבר
שמעו על מלל הגיניגי. הוא עצמו התי-
פטר בהם אף פעם. אולי קצת הגונים, אבל
לסחוב מכונית הוא בטח יודע. דודו מתנגד.
"שמע גיניגי, אתה תפסיק עם החתמות
שלך, או שיעוד תשב בבית-סוהר. אני אסע
בגיפי. רוצה לסחוב סנדר — תמצא לך
נוסעים אחרים!"

לבסוף החלט: כל אחד יכניס שבע לירות,
ומארגנים פיקניק לנבי רובין. "אני מביא
טרנזיסטור!" התנדב אחד. "אני אביא את
הגרילר בשביל הצלות סטייקים" הודיע ה-
שני. "יורם יקנה את המשקאות וכל אחד
יביא קצת פרודוקטים מהבית. נעשה חיים!"

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

פריפטיז לנער

בע שעה לפני חצות עובנו את בית
דודו. הוא נשאר לעשות קצת סדר.
"לאן נלך, חברה?" שאל מישהו. "בואו
לגן-מאיר". שתי בחורות הודיעו כי הן חיי-
בות לחזור הביתה; ארבע הנותרות אמרו
שלא איכפת להן לחזור מאוחר.
הם הלכו לאורך רחוב אלנבי, מחובקים.
חלק שרו, חלק שוחחו. אני הלכתי עם
יורם, מאחורי. אין לך בחורה קבועה?
שאלתי. הוא לפת תחת זרועותיו שני
ספרים. לא הספיק עוד לחזור הביתה אחרי
השערים בבית-הספר. הוא כבר לומד ב-
שמינית ויכול לחזור הביתה מתי שהוא
רוצה. בעוד חצי שנה יתניס לחיל הים
ואז בכל — — על העולם. חקא יש
לו בחורה. היא רוצה שילך אתה קבוע,
אבל הוא לא רוצה. "כולן אותו דבר,
רוצות רק להנניס אותך לפח!" הכריזו.
אז איך הוא מסתדר בלי בחורה?
"זה לא בעיה. איזה בחורה שאני רוצה
בכיתה שלי, אני עושה ככה והיא שלי!"
ובכל זאת?
"ה לא בעיה, אני אומר לך!" לרגע
נראה כאילו שקל אם לגלות לי סוד, ולבסוף
הפליט, גאה: "חוף מזה, אפשר תמיד לתפוס
איזה חתיכה על שפת הים."
"אתה מתכוון לוונות?"
"כן, יש אחת או שתיים בכלל לא רעות.
יש אחת ברחוב מאפו."

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?

ממרים שכתב לוססל?
ממרים שכתב לוססל?